

Poznávame Ježiša Krista očami evanjelistu Marka (3.)

V 2. časti nášho poznávania Ježiša Krista očami evanjelistu Marka sme hovorili o Ježišovom krste, ktorý má päť charakteristických znakov. Rovnako ako ich má záver jeho života a teda aj záver verejného účinkovania. Vrcholom Ježišovho verejného pôsobenia v Markovom evanjeliu je Premenenie na vrchu Tábor. Aj táto udalosť nesie v sebe päť charakteristických znakov, ktorými nám Marek predstavuje Ježišovu identitu.

Pripomeňme si ich opäť v našej tabuľke:

KRST (1, 9-11)	PREMENENIE (9, 2-8)	SMRŤ (15, 33-41)
Roztrhnuté nebo	Premena rúcha	Roztrhnutá opona svätyne
Zostúpenie holubice	Zostúpenie oblaku	Zostúpenie tmy
Hlas z neba	Hlas z oblaku	Ježišov výkrik
Ty si môj milovaný Syn	Ty si môj Syn, v ktorom mám zaľúbenie	Naozaj tento bol Boží Syn
Ján ako Eliáš	Ježiš s Eliášom	Volá Eliáša?

Dnes svoju pozornosť upriamime na **PREMENENIE**.

²O šesť dní vzal Ježiš so sebou Petra, Jakuba a Jána a len ich vyviedol na vysoký vrch do samoty. Tam sa pred nimi premenil. Jeho odev zažiaril a bol taký biely, že by ho nijaký bielič na svete tak nevybielil. A zjavil sa im Eliáš s Mojžišom a rozprávali sa s Ježišom. ⁵Vtedy Peter povedal Ježišovi: „Rabbi, dobre je nám tu. Urobme tri stánky: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi.“ ⁶Lebo nevedel, čo povedať;

takí boli preľaknutí. ⁷Tu sa utvoril oblak a zahalil ich. A z oblaku zaznel hlas: „Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho.“ ⁸A sotva sa rozhlialdi, nevideli pri sebe nikoho, iba Ježiša.

Premenenie Ježiša na hore, to je pravda o Bohu a človeku. Tvár Syna je svetlom pre náš život. Je to skutočnosť, ku ktorej smerujeme. V Ňom môžeme vidieť aspoň v náznaku Kráľovstvo, ktoré zvíťazilo nad smrťou a ktoré je našim cieľom.

Aby sme to však pochopili, musíme sa vrátiť v čase – do udalostí, ktoré sa odohrali skôr, ako Ježiš zobral Petra, Jakuba a Jána na vysoký vrch do samoty. Konkrétne sa vrátíme do okolia Cézarey Filipovej.

V 8. kapitole, od 27. verša čítame o tom, ako Ježiš sám postupne odhaľuje učeníkom svoju identitu. Najprv sa Ježiš pýta svojich učeníkov, za koho ho pokladajú ľudia. A po nadšených odpovediach sa ich pýta, za koho ho pokladajú oni sami. Keď Peter vyzná: *Ty si Mesiáš*, dostávame sa do bodu, kedy sa už netreba pýtať: *Kto je to?* Táto otázka nás totiž sprevádzala celú prvú časť Markovho evanjelia. Otvára sa nám druhá časť, ktorá nás vovádza do hlbokého tajomstva Syna.

Petrovi, ktorý v ňom spoznáva „Mesiáša-Krista“, Ježiš vysvetľuje, že je „Synom človeka“, ktorý ide cestou „Božieho služobníka“, pripraveného navrátiť človeka Otcovi svojou obetou utrpenia, ktoré ho čaká v Jeruzaleme. Aby však správne chápali, že tým všetko nekončí, ba skôr je to začiatok nového života, nového vzťahu človeka s Bohom, Ježiš berie troch najbližších do samoty, na vysoký vrch.

Zjavenie, ktoré tu zažijú, a ktoré je teraz vyhradené len im trom, bude onedlho na Kalvárii predstavené všetkým.

Marek na rozdiel od ostatných evanjelistov nerozoberá podrobne zjavenia Zmŕtvychvstalého, hoci o nich určite vie. Spomína ich totiž len útržkovite. V závere jeho evanjelia nachádzame najprv vystrašené ženy, ktoré počúvajú zvesť anjela o tom, že Ježiš vstal

a stretnú sa s ním v Galilei. Teda tam, kde všetko začalo. Ako by nás chcel povzbudiť vrátiť sa na začiatok a čítať znova to, čo sme už raz prečítali. Ale teraz už vo svetle zvestovania umučeného a vzkrieseného Pána. Ak ho pozorne počúvame v jeho slove, ono v nás začne konať novú premenu – začne náš život premieňať na jeho obraz. Ježišova tvár, prežiarená Božou krásou, je ukážkou našej novej, skutočnej tváre. Ona nás má pritiahnúť k napĺňaniu Božieho plánu spásy s nami, pre ktorý sme boli stvorení. Pripomína nám to aj apoštol Pavol v liste Kolosanom: *On je obraz neviditeľného Boha, prvorodený zo všetkého stvorenia...*

Na vrchu premenenia Otec ukázal Synovo tajomstvo – Jeho krásu. V tejto žiare však nebol sám. Boli tam Mojžiš a Eliáš – zástupcovia ľudu, ako ukážka toho, že taká sláva čaká aj nás.

Vystúpme teda v duchu na vysoký vrch spolu s Ježišom, Petrom, Jakubom a Jánom. Sledujme, čo sa dialo, a snažme sa to pochopiť.

Jeho odev zažiaril...

Syn prijal naše telo, aby malo účasť na Božej podobe. V premenení na vrchu nejde o to, o čom hovoria všetky starobylé rozprávania národov, že sa nejaký boh zjavil v ľudskej podobe. Ježiš, ako človek, sa zjavil v podobe Boha. Aj my, ľudia, máme možnosť raz sa zjaviť v Božej prirodzenosti – ako Božie deti.

Ježišova sláva je taká veľkolepá, že ju nedokáže nikto opísať. A to sa hovorí len o jeho odevu. Aká teda musí byť krása samotného Syna?

Jeho žiarivý odev nám má pripomenúť aj naše krstné rúcho – cez ktoré sme sa obliekli v Krista. Naša vnútorná krása má byť teda stále viac podobná Jeho kráse.

Tu sa utvoril oblak a zahalil ich...

Boh, ktorý je sám Svetlo, bol v očiach Izraelitov počas putovania púšťou cez deň tmavým a v noci ohnivým oblakom. Dával tým najavo svoju prítomnosť, že zahalil stánok stretnutia, v ktorom sa Mojžiš modlieval. A ktorý zahalil aj troch šťastlivcov na hore

premenenia.

A z oblaku zaznel hlas...

Boh prebýva v neprístupnom svetle. On nemá tvár, aby sme ho mohli vidieť. Ale má hlas, aby sme ho mohli počúvať. Jeho tvárou je človek, ktorý ho počúva, pretože všetci sme boli stvorení na Boží obraz a podobu. A čím viac ho počúvame a riadime sa ním, tým viac sa mu podobáme. Podobáme sa obrazu jeho Slova, ktorým je Ježiš Kristus.

„Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho.“

V tej chvíli Otec hovorí druhý – a zároveň poslednýkrát. Prvýkrát potvrdil, že Ježiš je Jeho Syn, keď sa zaradil pri Jordáne medzi kajúcnikov. Teraz to potvrdzuje definitívne, krátko po tom, ako Ježiš hovoril o svojom utrpení. Po premenení Syna, ktoré je zažiaréním jeho slávy, už Otec nepovie ani slovo. Ježiš, ktorý odteraz už jasne ide na kríž a vstane z mŕtvych, je Slovo, v ktorom sa Otec vyjadruje úplne a zjavuje definitívne. Preto hovorí: *počúvajte ho!* Najmä, keď hovorí o našej ceste, ktorú sami nie sme schopní nájsť, ani prejsť.

Počúvať Ježiša – to je začiatok nášho osobného premenenia. Ak ho budeme počúvať a nasledovať, uvidíme ho raz takého, aký je.

Bez Ježišovho premenenia by sme si nevedeli predstaviť slávu, ktorá nás čaká.

A je tu ešte jeden styčný bod – je ním *Eliáš*. Ten Eliáš, ktorý bol vzatý do neba bez telesnej smrti a je očakávaný na konci časov, pred príchodom Mesiáša. Eliáš neokúsil smrť, pretože žil celý život v tesnej blízkosti Toho, ktorý smrť premohol.

Keď Ježiš schádzal s učeníkmi z vrchu premenenia, opäť rozprával o svojom utrpení. Svoje osobné rozhodnutie zachrániť človeka napriek utrpeniu dal najavo rzným vykročením priamo na Jeruzalem.